

שני סיפורים

(מתוך ספר "תחנה מיחם")

א.ברקוב
ציורים א.בריי

כך עשיתי. ומאוחר יותר שאלתי את אבא "לעמוד הרבה זמן?"

"לא" אמר אבא "עכשיו כל הציפורים הכירו אותך. אתה חבר שלהן. שים קצת גרעינים על הכפפות שלך. הן תבואנה בעצמן."

למחרת שפכתי קצת גרעינים על הכפפה ועמדתי בשקט. גם הציפורים שתקו והמתינו. אחר כך אחת מהירה, כחולה, בת גרון צהוב וכיפה שחורה קפצה,

חטפה גרעין אחד ועפה. ואחריה עוד שתי ציפורים קטנות חטפו גרעינים.

מאותו היום הציפורים קיבלו אותי בבוקר בשירה ואכלו מידיים שלי.

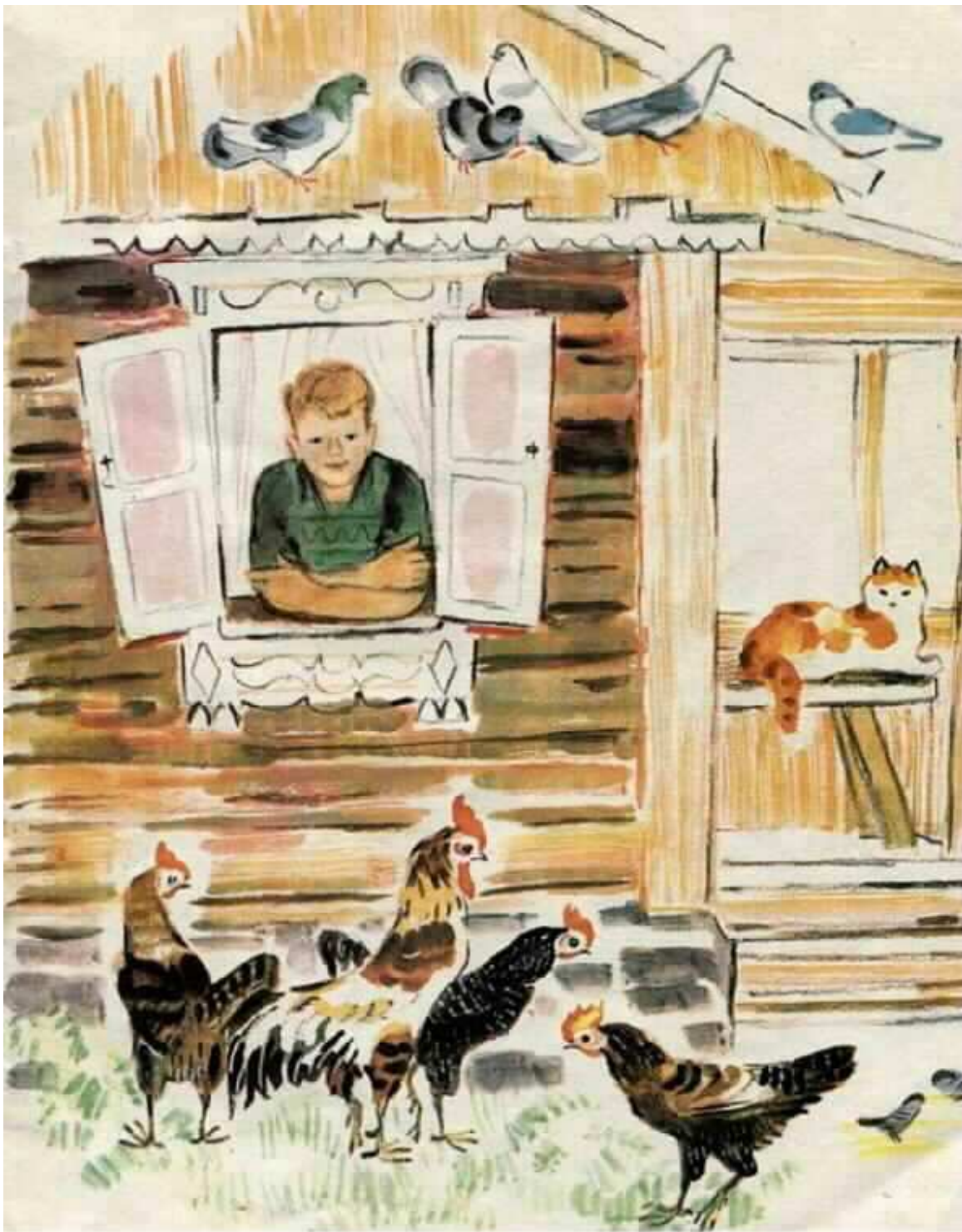
מאוד שמחתי - בסוף נעשיתי למאמן של ממש. ולא סתם מאמן, אלא מאמן ציפורים!

המאמן

כשהייתי קטן, רציתי להופיע בקרקס, לאמן נמרים, פילים, אריות, אבל רק כשאגדל. ובינתיים התחלתי לאמן את פיראט, גור הכלבים שמוט האוזניים שלנו, ואת טרזן, החתול הג'ינג'י. אור! כמה שאימנתי אותם! ולמרות שזעה נטפה ממצחי הם לא רצו לשמוע אותי. פיראט לא קפץ דרך החישוק וטרזן לא נתן את כפו. הילדים בחצר צחקו ממני.

"הנה פיאטקה איש הקרקס!" נעלבתי וויתרתי על המלאכה הזו. ואז אבא יעץ לי "אתה, פיאטקה, נסה ללמד ציפורים." "ציפורים?" השתוממתי "אליהן לא ניתן להתקרב.." ואבא אמר "שפוך קצת גרעינים לצלחת ועמוד בקרוב. חכה שתתרגלנה אליך."

נכדו של היערן

בקיץ שעבר נסעתי להתארח אצל הקרובים שלנו בכפר בוזייקה. בית העץ עמד על גבעה. ליד המרפסת צמח שיח לילך. נתנו לי חדר קטן מלא אור. בבוקר יונים המו תחת החלון, זמזמו דבורים, קרקרו תרנגולות תחת מנהיגות התרנגול הגדול, בעל עין אחת. על המרפסת, מכורבל לכדור, החתול הג'ינג'י טרישקה התחמם בשמש.

ריח כיסנים חמים ודבש התפשט בבית. אחרי ארוחת בוקר הלכתי לגן כדי למצוא לי מקום שקט ולקרוא. מאוחר יותר, כשנעשה מחנק והאוויר דחוס כמו זפת, הלכתי אל הנהר. שחיתי במים קרירים ואחר כך עברתי לצל של תרזות רחבות ענפים וחיפשתי מקומות בהם גדלים גרגירי פטל ואוכמניות.

אחרי שטיילתי מספיק באחו, בחורשות ליבנה, במקומות בהם שיחקתי בילדותי קוזקים ושודדים, התעייפתי והתיישבתי על גדם עץ סמוך לביתן היערן. מיד נשמע מאחורי קול מצלצל של ילד.

הסתובבתי וראיתי ילד כבן שש הולך בשביל. הוא

התקרב ועשינו הכרה.
"איגור פחומוב" אמר בגאווה הילד.

"של מי אתה?"

"של סבא"

"ואיפה הוא?"

"יצא למעקף. תכף יחזור."

"וההורים?"

"אמא בבית חולים. הסיעו אותה העירה."

"ואבא?"

"אבא?! אבא רחוק.."

"נו?"

"על הגבול."

איגור הוריד עיניים, דרך במקום והמבט שם על הנעליים
שלי. בדרכי קרתה לי תאונה - נקרעה הסוליה. נאלצתי
לקשור אותה בשרוך ולכן לרגלי היה מראה מצחיק.

"ולמה בלי מגפיים?" שאל איגור.

"חשבתי שקשה יהיה לרגליים."

"אצלנו בלי מגפיים אסור ללכת" אמר איגור.

"ולמה זה?"

"בוץ, נחשים.."

"כן, כן."

"וגם בלי רובה. אסור להתרחק בלי רובה."
"נו?"

"מזדמנים דובים, חזירי בר.."
"ראית אותם?"

"לא, אני לא" איגור הוריד את ראשו והחליף רגל ברגל.
"סבא אמר. אתה מכיר את טבנקוב?"
"כי למה?"

"השבוע בא לשם דוב. נכנס לגן ואכל את כל הפטל.
השאיר רק ענפים ריקים. זללן כזה!"
"ומי ראה אותו?"

"גניק פוזנוב. הוא בדיוק אז בא מהיער. ראה את הדוב
על הגדר. שפך את הפטריות על הדרך, שם סל על
ראשו והתחיל לשרוק, כמה שכוח היה לו."
"לא התבלבל?"

"אהא" המשיך איגור "דוב, גם אם הוא בריא, הוא פחדן.
נבהל ומיד ליער ברח."
"לא הופיע יותר?"

"בינתיים לא.. רק סבא אליסיי נתן רובה גם לי. הוא
חרט אותו מעץ."

איגור כרע לברך אחת, הרים את הרובה, עצם עין
שמאל.

צעיר. מדי פעם הוא רעד, התכרבל בפקעת, בבהלה
העביר כפותיו על ענפים דקים. העץ הקרוב ביותר היה
במרחק של כחמישה מטרים והוא לא העז לקפוץ.
הילד הבין שזו בעיה חמורה והכלב לא ישתוק. הוא שם
את הרובה לכתף, כיוון. "טרך-טרך!" נשמע קול כמו של
ירייה. הכלב רק לזאת חיכה. הוא הניף זנבו והתחיל
להסתובב סביב העץ ולחפש את הקרבן.
"הוא עוד צעיר" אמר איגור "בחורף סבא לימד אותו
לצוד סנאים, אבל עכשיו זה לא הזמן לירות. נחכה
שהסנאי יגדל."
הוא לקח את הכלב בצווארוננו והוביל לביתן היערן.
"קו-קו, קו-קו" נשמע קול הקוקייה מעל הנהר. ומיד
מהחורשה הקרובה עונה לה הצליל השמח של השנייה
"קה-קה, קה-קה"
הילד נעצר.
"קוקוק קורא לקוקייה."
"נו, ואז?"
"הוא קורא לה והיא עונה לו."
איגור משך באפו ופתאום שאל "ראית כבר קוקייה?"
"לא" הודתי "לא הזדמן לי. ואתה?"
"ראיתי."

"טרך-טלך! אפשר להפחיד
כולם."
"בוודאי" הסכמתי "אבל
אם זה חזיר בר?"
"חזיר? מה חזיר" איגור
החמיר פניו, ליטף את
עורפו "חזיר בר ישן ביום.
ובלילה צריך להדליק
מדורה. הוא יפחד מהאש."
מהסבך נשמעה נביחה
דקיקה, מיללת, של כלב.
הוא כנראה הריח חיה
והזהיר, קרא לבעל הבית.
איגור נעשה רציני, ועם את
הרובה על הכתף התחיל
לרוץ בכוון הקולות. הלכתי
אחריו.
"עצור וולטקה!" ציווה
איגור.
בצמרת הליבנה ישב סנאי

"מקרוב?" השתוממתי "הרי היא לא נותנת לאיש לגשת
למרחק של ירייה אפילו."
"היא ערמומית. אני יודע. עשיתי משרוקית מעץ אגוז.
קראתי בה כמו קוקייה מהמרפסת שלנו, והיא עפה אלי
בעצמה."
הכלב הרגיש שהבעל שלו לא שם לב עליו, נעשה ערני
יותר ונבח.
איגור איים עליו באגרוף והלך הלאה.
השמיים החשיכו, התכסו בעננים, כאילו אלה דמדומי
בוקר.
פניתי בדרך הביתה, שם איפה שזרם בשקט הנהר,
מצלצל במקומות רדודים.
"להתראות!" קראתי לפרידה מנכד היערן.